

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **D. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2022 r.,
wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 września 2020 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 3 lutego 2020 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1) nie uwzględnić wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o wznowienie postępowania;**
- 2) pozostawić bez rozpoznania wnioski o wznowienie postępowania.**

UZASADNIENIE

Obrońca D.C. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem z Sądu Apelacyjnego w [...] dnia 7 września 2020 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.. z dnia 3 lutego 2020 r., sygn. akt II K [...] wraz z wnioskiem przywrócenie terminu do wniesienia wniosku o wznowienia postępowania. Wniosek o wznowienie obrońca oparł na art. 540b k.p.k. wskazując, że D. C. nigdy nie był informowany o toczącym się wobec niego postępowaniu karnym. Wskazywał także

na zaniechania obrońcy reprezentującego interesy skazanego w tamtym postępowaniu. Jako argument za przywróceniem miesięcznego zawitego terminu do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania obrońca przedstawił jedynie własną deklarację, że skazany o wyroku dowiedział się z pisma z Sądu Apelacyjnego w [...] datowanego na dzień 17 sierpnia 2021 r.

Prokurator w odpowiedzi na powyższe wniósł o oddalenie wniosku z uwagi na zmaterializowanie się negatywnych przesłanek wznowienia postępowania zawartych w art. 540b § 2 k.p.k. tj. właściwego doręczania i zawiadamiania oskarżonego o terminach w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 540b k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić na wniosek oskarżonego, złożony w terminie zawitym miesiąca od dnia, w którym dowiedział się o zapadłym wobec niego orzeczeniu, jeżeli sprawę rozpoznano pod nieobecność oskarżonego, któremu nie doręczono zawiadomienia o terminie posiedzenia lub rozprawy albo doręczono je w inny sposób niż osobiście, gdy wykaże on, że nie wiedział o terminie oraz o możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność.

Istnieje wszak możliwość przywrócenia terminu zawitego na zasadach ogólnych, ale zgodnie z warunkami określonymi w art. 126 § 1 k.p.k. to na wnioskodawcy ciąży obowiązek nie tylko wskazania okoliczności, które uniemożliwiły mu dokonanie czynności procesowej w przewidzianym terminie, ale także uprawdopodobnienia, że nastąpiło to z przyczyn od strony niezależnych, tj. przekonującego uzasadnienia zaistniałego uchybienia i wskazania podstaw swoich twierdzeń. Warunkiem merytorycznym uwzględnienia złożonego w trybie art. 126 § 1 k.p.k. wniosku jest wykazanie, że uchybienie terminu nastąpiło z przyczyn, których strona nie mogła usunąć, aby dokonać wymaganej przez prawo czynności we właściwym czasie.

Pismo obrońcy nie zawiera jakiejkolwiek argumentacji, oprócz stwierdzenia, że D. C. był pozbawiony wolności oraz ówczesny obrońca jego zdaniem nie wykonywał należycie swoich obowiązków.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że skazany był prawidłowo zawiadamiany o terminach w toczącej się sprawie, także osobiście odebrał

zawiadomienie o przyjęciu apelacji oraz terminie rozprawy apelacyjnej (k. 4882-4884). Podczas rozprawy apelacyjnej obrońca D. C. wnosił o oskarżonego, który zdecydował się opowiedzieć szczegółowo o czynach mu zarzucanych i osobach współdziałających z nim. Sąd jednak nie przychylił się do tego wniosku. Obrońcy został następnie doręczony odpis uzasadnienia wyroku (k. 4903).

D. C. wysłał z kolei pismo z dnia 4 marca 2021 r. do Prokuratury Okręgowej w G., w którym odnosił się do sprawy, wskazując, że miała się zakończyć we wrześniu 2020. Podkreślał też swoją wolę zeznawania. Kolejne jego pismo pochodzi z 22 lipca 2021 r. (doręczone zostało do Sądu Okręgowego w G. w dniu 4 sierpnia 2021 r.), w którym skazany wyraźnie przyznaje, że ma świadomość, że jego sprawa została już zakończona, ale on wciąż chce przekazać nowe dowody (k. 5623).

Powyższe przekonuje, że nie tylko D. C. miał świadomość toczącego się wobec niego postępowania (szerzej o aspekcie doręczeń pisze Prokurator w odpowiedzi na wniosek obrońcy), ale wiedział także, że zakończyło się ono. Nawet jeżeli przyjąć jako moment dowiedzenia się o wyniku sprawy najpóźniejszą datę, tj. 22 lipca 2021 r. (datę sporządzenia pisma do Sądu Okręgowego) – termin miesięczny na złożenie wniosku o wznowienie na podstawie art. 540b k.p.k. mijał w drugiej połowie sierpnia. Pełnomocnictwo dla obrońcy nosi datę 23 września 2021 r. a sam wniosek przywrócenie terminu 29 września 2021 r. Obrońca nie przedstawia żadnego argumentu, który uzasadniałby, dlaczego skazany uchybił terminowi do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, zwłaszcza, że wysyłał do różnych instytucji (już w marcu 2021 r.) pisma dotyczące tej sprawy, a ponadto (co wynika z samego wniosku, ale i innych pism zalegających w aktach sprawy) miał doświadczenie w korzystaniu z obrońcy w sprawie karnej.

Powyższe uzasadnia przekonanie, że przywrócenie terminu do złożenia wniosku o wznowienie postępowania nie jest możliwe z uwagi na brak wykazania, że niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. W tej sytuacji wniosek o wznowienie postępowania należało uznać za spóźniony, bowiem złożony on został z przekroczeniem terminu zawitego określonego w art. 540b § 1 k.p.k., czego obrońca skazanego miał świadomość składając wniosek o przywrócenie tego terminu. Ostatecznie, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art.

430 § 1 k.p.k. oraz 429 § 1 k.p.k. należało wniosek o wznowienie postępowania zakończono prawomocnym wyrokiem z Sądu Apelacyjnego w [...] dnia 7 września 2020 r., sygn. akt II AKa [...], pozostawić bez rozpoznania.